

brede, borgerlige Front, det brede, borgerlige Samarbejde mellem Konservative, Radikale og Venstre mod Socialdemokratiet.

Det er sagligt uforsvarligt, hvad der sker i Dag, fordi det igen for en Tid skyder det Spørgsmaal bort, som er en Livssag for vort Land, for det danske Folk. Det er sørgeligt, at dette sker i Dag, men det er glædeligt, at vi faar at vide, hvor Fjenderne samles, de Fjender, der bekæmper det eneste Parti, der har vist Villie til en positiv Erhvervspolitik.

Pürschel: Jeg maa sige, at det forekommer mig noget overraskende, naar det ærede Medlem Hr. Dahlgaard i Dag paa sit Partis Vegne indtager den Stilling, han indtager, og taler, som han gør. Jeg har adskillige Gange tidligere sagt, og jeg vil gerne gentage her, at efter min Mening er det radikale Partis Stilling-i dansk Politik den, at det har Evnen til at lamme de andre Partier, dog ikke os og ikke mere Socialdemokratiet; thi det er det, som de sidste Dages Handlinger mere end noget andet viser, at Socialdemokratiet har bestemt sig til at se bort fra denne Frygt for, at de radikale kunde erobre Vælgere. Men Partiet Venstre er ikke i Stand til at frigøre sig for dette, og derfor er der faa Mennesker her i Salen, der har saa stort et Ansvar for, at der intet kommer ud af denne Situation, som netop det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, og derfor er han ikke den rette Mand til at staa op og beklage sig over dette.

Maa jeg have Lov til at sige til den højtærede Statsminister, at det kan ikke undgaas, at syv Maaneders Virksomhed af den Art, som den højtærede Statsminister har udfoldet, i høj Grad svækker Ministerens Evne til at fremsætte Udtalelser, som har Krav paa dyberegaaende Interesse, for saa vidt de stiller noget i Retning af Erhvervspolitik i Udsigt. Det kan ikke undgaas, det er en Kendsgerning, som den højtærede Statsminister maa vænne sig til at regne med.

Til det ærede Medlem Hr. Stauning vil jeg sige, at han vidste i Gaar, at hans Forslag ikke kunde gennemføres i den danske Rigsdag. Det vidste det ærede Medlem, og hvis han havde ønsket, at der skulde komme noget ud af Situationen, havde han derfor ikke andet at gøre end at stemme for det

konservative Forslag. Nu siger det ærede Medlem, at dette er ikke lige Vilkaar. Jeg vil hertil sige, at den Tale, jeg holdt i Gaar til Regeringen, havde en ganske anden Baggrund, man kan aldeles ikke parallelisere disse to Forhold, ikke med nogen som helst Ret. Det, som jeg sagde i Gaar til Regeringen, er dette, at Regeringen kan ikke gøre sig til Herre over, hvem det konservative Parti forhandler med, og hvilke Forslag det fremsætter og fører frem til Afgørelse, thi dette er ikke lige Kaar. Men der kan komme den Situation her inde paa Rigsdagen, at det Parti, som ønsker noget gennemført, maa bøje sig over mod et andet Parti. Der er ikke nogen Underkastelse i dette, ikke anden Underkastelse end en Erkendelse af Forholdene, som de er, af Vanskelighederne, hvor de nu en Gang er, og jeg har jo den Tro, at denne Tanke i Virkeligheden ikke har været Socialdemokratiet saa overmaade fjern, som man nu vil gøre det til.

Paastande paa Overgang til Dagsorden er selvfølgelig begrebsmæssigt fuldt ud berettigede Midler, men man maa forstaa, at i den foreliggende Situation rummer en saadan Paastand visse Muligheder. Dens Vedtagelse medfører et Regeringsskifte. Hvis den socialdemokratiske Paastand vedtages, vilde der komme en socialdemokratisk Regering, som atter kunde regere med et Valg eller uden et Valg. Uden et Valg har en saadan Regering, som jeg allerede sagde Gaar, ingen Mulighed for at faa gennemføre noget af det, der er efter dens Kogebogt og et Valg anser jeg — det har jeg adskillige Gange begrundet — for at være hensigtsløst i den givne Situation. Endelig kunde der, hvis man vedtog en Paastand paa Overgang til Dagsorden, stillet fra konservativ Side, komme en konservativ Regering ud af det. En saadan Regering vilde, hvis den stod med et vedtaget Lovforslag, en Realitet, bag sig, have en stærk Stilling; men den vilde have en meget svag Stilling, naar den kun havde bag sig en ganske formel Udtalelse om et Ønske, om hvilket i og for sig hele Rigsdagen kunde sige, at dette er vort Ønske, nemlig, at man skal føre en positiv Erhvervspolitik.

Det er Realiteten i dette, og her er Grunden til, at vi maa stemme imod den foreslaaede Dagsorden, og at Regeringen